

הבן לא נחטף, והבעל אינו האבא, אך זוהי אהבה לא-נורמלית

יצחק דויד

רק אז, כאשר קמה ממקומה, הבחנתי כי היא נמצאת בחודשים הראשונים להריונה. מצבה זה שינה, כמובן, את התמונה כולה. והסביר פחות או יותר את מעשיה של צעירה יפהפיה זו, שכתבה ספר שירים בשם שיגעון שמימי, במקום זה.

כששאלתי את ברברה אם אומנם היא בהריון, אטר עליה דויד לדבר, אך היא התעקשה להשיב על שאלתי וסיפרה: "אני בחודש הרביעי להריוני. מובן שהאב אינו דויד. אביו של התינוק הוא החבר שלי מקליפורניה. הוא לא רצה בתינוק, ואילו אני לא הייתי מסוגלת לעשות הפלה. לא הייתי מסוגלת להרוג את התינוק. גרמתי הרבה בושות למישפחה שלי, אבל הם לא גירשו אותי ולא התנכלו לי. אני חושבת שהם די מודאגים בגללי. כשהחבר שלי עזב אותי, לא חשבתי פעמיים, והחלטתי לבוא לישראל לראות מה העניין עם דויד. אולי הוא יוכל לעזור לי."

אהרון

במקום אילת

דויד אכן הפכים לעזור לה. למעשה נטל את עניין הריונה על עצמו, וטען שאירע באחריותו: "אילו הייתי בא אילה כשקראה לי, היא לא היתה נכנסת להריון מגבר אחר. בכלל, או לא היה לה גבר אחר," אמר.

עורך-הדין המזוקן, שיש לו בת מבוגרת מנישואיו הקודמים, התארס עם ברברה. מאוחר יותר נישאו. בכך הפכה ברברה אזרחית ישראלית, והגזירה שעליה לצאת את ישראל תוך שלושה חודשים, התבטלה מאליה.

ברברה הסתגלה לאורח-חייו המזורז של בעלה. היא שינתה את שמה, וכיום היא קרויה ברכה. בעלה סיפר או כי הוא נהג לשכב לישון מדי ערב בשמונה, ולהתייער עורר בשתיים לפנות-בוקר.

בעת שהותי באילת, לצורך הראיון איתו ועם ברברה, טיילנו אלי עורך-הדין בשעה חמש לפנות-בוקר, כדי לקרוא באוזני מיכאל תביע שנשלחו לברברה על-ידי ראש-עיריית לוס-אנג'לס, עיר-התאומה של אילת.

הערת את תשומת-ליבנו לשעה המוקדמת, והוא גוף בי וטען שעלי לקום כל צריך להספיק לאכול ארוחת-בוקר, ובכך ללמד מדוע אני יושנה בשעה כזאת.

מאוחר יותר טיילנו שוב, כדי לבשר לי שהשם שיתנו לתינוק שיוולד יהיה אילת. נראה כי שינו את דעתם, וקראו לתינוק מאוחר יותר בשם אהרון.

כאשר תימהוני, שיגרש את אשתו, אם בתו, מהבית, ושהוא נהג להשתוף עירום על מירפסת ביתו.

לפני שמונה חודשים נסעה ברברה לבקר אצל הוריה באנסינו שבקליפורניה. ההורים, שסברו כנראה כי מצבה הנפשי של בתם רעוע, ניסו לקחת ממנה את התינוק. זה היה בניגוד לחוק. כמובן, השבוע דאג החוק והסדר להשיב את הילד לחיק אמו ולחיק בעלה, שאימץ אותו.

שוב גרמה ברברה במכריג-דויד סערה בנמלי-התעופה.

המערכת פיטר פן, ונפגשתי עם בני-הזוג (העולם הזה 2003).

המראה שניגלה לנו היה מוזעזע: בדירה מצחינה ומבולגנת, ברחוב אילות מס' 701 באילת, פגשתי בברברה וביצחק דויד. היא, יפהפיה דקת-גוף, בעלת שיער בהיר ועיניים כחולות ענקיות, לבושה שימלה ערי פול, בין מה שמכונה המישרד של עורך-הדין לבין מה שנראה כמיטבח ארוסה, כך כינה את עצמו יצחק דויד, גבר בשנות השישים לחייו בעל זקן גינאי, פנים מצוריקות ועיניים קטנות שהתרוצצו ללא-הרהר, היה לבוש בחליפה כחולה בלוויה, כשמגבת אדומה משמשת לו כצעף, וכובעי-מצחיה לראשו. הוא ישב מאחורי מכתבתו שעליה מונחים שלושה טלפונים, ערימות של נייר ומקלט-טלוויזיה.

האשה הצעירה, שהיתה אז בת 29 אך נראתה צעירה בהרבה מגילה, יושבה וכססה ציפורניים בעצבנות. ארוסה לא הדל

נות נמלי-התעופה ומישטרת הגבולות מנעו את כניסתה.

ברברה מיהרה להתקשר עם עורך-הדין דויד, שהתבלבל בזמני-הטיסות ולא ציינה לה בנמלי-התעופה במועד. היא תפסה אותו בדירה שלו באילת. בקול-בוכים סיפרה לו כי אין מרשים לה להיכנס לישראל. עורך-הדין מיהר לדבר עם מישטרת הגבולות, שאנשיה הסבירו לו כי היא מורפיה ברשימה השחורה של משרד-הפנים. יצחק דויד החליט לנהל את המערכה נגד החלטת משרד-הפנים — מאילת. הוא ציל-צל לשופט האילתי, בנימין קוהלת. השופט יעץ לו לטלפן ליועץ המישפטי לממשלה דאז, הפרופסור אהרון ברק. השעה היתה חצות. פרופסור ברק הבטיח לברר מדוע אין מרשים לגברת האמריקאית להיכנס לישראל. ב-8.30 עמדה ברברה במי-ברג להיות מוטסת. על חשבונה, לאתונה. דויד התקשר אל ידו, השופט העליון משה עזרון, שהודיע לו כי אינו יכול

אהרון בן-השניים, תינוק יפהפה הדור מה דימיון מפתיע לאמו, אינו כלל בגם של בני-הזוג דויד, כי-אם בנה של ברברה מיידה האמריקאית, שנשט אותה כי שהיא בחודש הרביעי להריונה. אז, כי שהיא מבולבלת ואינה יודעת את נפשה, הגיעה בפעם השנייה לישראל. אלא שאו, במקום ההפתעה שהיא הכינה למישטרת הגבולות בפעם הקודמת, הכינה המישטרה הפתעה לה. ברברה במברג לא הורשתה להיכנס ארצה. ושוב, כמו בפעם הקודמת, התעוררו בעיות.

אלא שסיפור המעשה התחיל בתקופה קודמת עוד יותר. ב-1969, בתחנת האר-טובוסים של בארישבע, ניגש אל ברברה, שהגיעה לישראל כמתנדבת, איש מבוגר ואמר לה: "את נראית כאילו חזרת זה עתה מהירח!"

הצעירה השיב לו: "באמת חזרתי!" האיש לא נשאר חייב והמשיך: "אם כך, תני לי נשיקה!" היא נישקה לו, ועדיין

ברברה ברכה מנשקת את בנה, אהרון בנמלי-התעופה בלוד החוק והסדר הושבו על כנם

לדבר, כשאינו מניח לה לפצות פה. הוא סיפר לי כי הוא יהודי ירא-שמיים המדקדק במצוה קלה כהמורה. כשביקשתי לצלם בחברת ברברה, סירב בכל תוקף. מבט של חדר-השינה, שהיה שרוי באי-סדר מדהים, גילה כי כתליו מכוסים בתמור נות של נשים עירומות מכל הסוגים. בי משרד עצמו, נסתר מעין-רואים, היה תלוי לוח שנה של הירחון פלייבור. כאשר שאלתי תל את היהודי ירא-השמיים בדבר התמור, נות, שכמותו כל ייראו בביתו של אדם המדקדק במצוות, השיב: "כשהייתי רווק, זה היה מרגיע מאד להסתכל על התמונות האלו. אחרת, הבן-אדם יכול לצאת מדעתו." מאוחר יותר סיפר כי הוא נודיסט אוהב-עירום, המרבה להסתובב בחוף הנודיסטים בנביעות.

כל אותה עת לא התערבה ברברה בשייחה, שהתנהלה בעיברית ושתורגמה לה על-פי דרישתה. לשמע דבריו של ארוסה חייכה בביטול, ואמרה: "הוא כליך קיצוני!" אני, למשל, לא מבינה את זה."

כשאמר לה ארוסה כי לדעתו, עירום הוא יפה, התפרצה ואמרה לו: "אם עירום זה יפה, אז למה לא ראיני אותך אף פעם עירום?"

לעזור. מאחר שרק שופט-תורן יכול להור ציא צורמניעה נגד החלטתה. דויד מיהר לצלצל או אל מערכות העיתונים, בדיוק כשם שטיילנו הפעם, וביקש שיפרסמו את הידיעה כי תיירת אמריקאית יהודיה אינה מורשית להיכנס לישראל. הוא העביר את הידיעה גם לשידורי ישראל.

בניתיים שוכנה ברברה בחדר בנמלי-התעופה, ואילו יצחק דויד ניסה לבטל את רוע הגזירה. זו אכן בוטלה לבסוף, אחרי שהוחלט לשלוח את ברברה להטיס תכלות אצל רופא, ואחרי שיצחק דויד התר חייב לדאוג לכך שבתום שלושת החודשים, שבהם הורשתה להישאר בארץ, תעלה על המטוס שיוציא אותה מגבולות ישראל.

ברברה במברג לא עלתה על המטוס כתום שלושה חודשים. סיפור זה לא הסתיים. הוא רק התחיל.

נודיסט

ירא-שמיים

רעיקבות הרעש שעורר סיפור זה בעיתונים, ירדתי אילת, עם צלם-

לא ידעה כי אותה נשיקה תהיה כה משמעותית בחייה.

האיש שנישקה היה עורך-הדין יצחק דויד, תושב אילת. הוא החליף כתובות עם הצעירה, שהיתה מורה בחיל-השלוש האמריקאי והחל מפצץ אותה, לדבריה, במיכתיבי-אהבה. היא, מצידה, כך טוען הוא, השיבה לו בתדירות של פעמיים בשבוע, ואף צילצלה אליו לאילת פעמים איך ספור מביתה, באנסינו שבקליפורניה. לדיבריו, התחננה לפניו ברברה לבוא ולשאת תה לאשה. לדבריה השיב לה כי מוטב שתבוא לישראל. ואכן, היא באה באותה טיסה היסטורית, ביולי 1974. אלא שמשום מה לא טרחה להודיע ליצחק דויד על בר-איה, ומשום-מה נתקפה חרדה ודרשה להי-זור מייד לביתה שבארצות-הברית.

מאוחר יותר הסביר יצחק דויד, כי נתקפה פחד שמה לא ירצה בה, ולכן ביקשה לחזור. ברברה, לעומת זאת, טענה כי מאחר שהימים היו ימי-מלחמה, נתקפה פחד מהמלחמה ומשום כך ביקשה לחזור לביתה.

השניים המשיכו להתכתב, וב-12 בינואר '76 הגיעה ברברה לישראל. שילטון